

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1870 van 21 september 2007
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 18 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 juni 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die, loco advocaat Z. MISKOVIC verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU die, loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster is van Turkse nationaliteit.

Op 25 september 2005 huwde verzoekster te Turkije.

Op 26 maart 2007 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging op grond van haar huwelijk met X, een Nederlands onderdaan.

Op 27 juni 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, na een negatief samenwoonstverslag, aan verzoekster de vestiging te weigeren, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“motivering in feite: in haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het relatieverlag dd. 21/06/2007 van de politie van Willebroek blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

Artikel 49/61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door

K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998 en K.B. 27/04/2007”

2 Onderzoek van het beroep.

2.1. Over de ontvankelijkheid:

Verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift nietig is daar het geen uiteenzetting van de feiten en de middelen vermeldt, die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Verzoekster beperkt zich in haar uiteenzetting tot feitelijke omstandigheden zonder te preciseren welke bepaling of beginsel werd overtreden. Verzoekster mag het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om uit deze feitelijke uiteenzetting een middel te distilleren. De uiteenzetting kan niet als een ontvankelijk middel worden verstaan.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.